

Merhaba Aykut Abi...

Bu köşenin asıl sahibi saydığım Aykut Göker'i kaybedişimizin (18 Kasım 2016) üçüncü yılında özlemlerle anıyorum...

Ah! İşte bu haberi paylaşmalıyım Aykut abiyle deyip de yokluğunuzu hissetmek yalnızca bir dostun eksikliğini değil, konusunu çoğunlukla ülkemizin bilim-teknoloji-yenilik (BTY) politikalarının oluşturduğu ve mutlaka bilgi aktarımı, yorumlama, değerlendirme, ironilerle ve bazen sizin anlattığınız durumu özetleyen bir fıkra ile zenginleşerek sürüp gidecek bir sohbetten de ömür boyu mahrum kalmış olduğumun bir kez daha bilincine varmanın acısını tattırıyor. Yakın dostlarının da duyumsayabileceği bu eksikliği gidermenin bir yolu yok.

Bilim-teknoloji-yenilik (BTY) politikaları alanında yaptığınız özverili entelektüel katkılarınızın eksikliğini ise geride bıraktığınız özenle yazılmış makale ve eserlerinizle ve bu eserleri referans alan yeni çalışmalarla gidermeye çalışacağız.

Bu yazıda Aykut Göker'in görüşlerinden de yararlanarak hâlâ önemli olduğunu düşündüğümüz **üniversite-sanayi ilişkisini** bir kez daha irdelemeye çalışacağız. A. Göker konuya *"Üniversite, kimin için ve nasıl bir geleceğe mühendis yetiştirmekte olduğunu sorgulamak; teknolojinin ve sanayinin geleceğinde söz sahibi olan bir toplum yaratmak hâlâ geçerli bir vizyonsa, bu vizyonu erişilebilir kılmadaki misyonunu tanımlamak zorundadır. Sanayicilerimiz de, en azından bireyler olarak, dünya sanayi burjuvazisinin beşinci sınıf mensupları değil de, eşit üyeleri olma konusunda hâlâ iddialıysa, ne yapabileceklerini kararlaştırmak durumundadırlar. Bu kritik noktada üniversite ile sanayi birbirlerine en yakın olması gereken iki çözüm ortağıdır ve bu ortaklık Türkiye için yaşamsaldır."* vurgusunu yapmaktadır.

Ulusal yenilik sistemimiz kapsadığı kurumların faaliyetleri, yetki ve yetkinlikleri ile bu sistemi destekleyen "teşvik sistemi" strateji ve eylem planlarıyla bütünüyle eklektik (bütünsellikten uzak ve dağınık da denebilir) bir yapı sergilemektedir. A. Göker ülkemizin B-T politikalarının pazar ekonomisi koşullarında oluştuğunun bilincindeydi elbette. Ancak bu koşullarda henüz sanayileşmesini tamamlayamamış bizim gibi ülkelerde B-T alanına mutlaka kamu müdahalesi gerektiğini görmekte ve savunmaktaydı.

Yazılarında sık sık sorduğu “Sanayimiz İçin Çıkış Yolu Var mı?” sorusuna şu yanıtı vermektedir: “...bütün pazar ekonomilerinde, hükümetlerin/devletin şu ya da bu biçimdeki yatırımları olmaksızın, bilimsel ve teknolojik ilerleme için gerekli sermayenin gerektiği düzeyde sağlanabileceğini düşünmek, öyle gözükmektedir ki, yalnızca bir hüsnükuruntudan ibarettir. ... Türkiye olarak, sanayimizi böylesi, bütünsel bir politika çerçevesinde ele almaya hazır mıyız; bu siyasi-toplumsal iradeye sahip miyiz? Değilsek, galiba, sadece sanayimiz için değil, Türkiye için de çıkış yolu çok zor...”

Son yıllarda üniversiteler özelinde oluşturulan kurumlar, yasal düzenlemeler ve teşvikler üniversite-sanayi ilişkisinde üniversite tarafında bir hareketlenme yaratmış görünmektedir. Sayın O. Bursalı'nın yazılarında (*Cumhuriyet*, 11-12 Kasım 2019) bu konuda verdiği örneklerden mutlu olsak da A. Göker'in de işaret ettiği gibi sistem bir bütün ve bu bütünün önemli aktörü sanayimiz yaklaşık son 20 yılda izlenen ekonomi politikaları sonucunda tam bir kriz içinde olup üniversitenin bu göreceli hareketlenmesine yanıt verecek talebi oluşturmaktan çok uzaktadır. Buna bir de nitelikli ve teknoloji tabanlı firmalarımızın yabancı sermaye tarafından satın alınan örneklerini ekleyince bu mutluluğumuz iyice gölgeleniyor.

Yine de umutlanmak için 27-28 Kasım 2019 tarihlerinde İstanbul Harbiye Askeri Müzesi’de düzenlenecek “Toplumsal Fayda İçin Üniversite-Sanayi İşbirliğinde Arayüzlerin Rolü” temalı ÜSİMP Ulusal Patent Fuarı ve Üniversite-Sanayi İşbirliği Ulusal Kongresi’ni ziyaret edin derim (<http://usimppatentfuari.org.tr/>).